

בש"פ 10055/16 - מדינת ישראל נגד עפאף גילאוי

בבית המשפט העליון

בש"פ 10055/16

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט נ' הנדל
מדינת ישראל

נגד

המשיבה:
עפאף גילאוי

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"א באדר התשע"ז (9.3.2017)

בשם המבקשת: עו"ד מיכל רגב

בשם המשיבה: עו"ד אורית חיון; עו"ד דין כוכבי

החלטה

1. מונחת בפניי בקשה שביעית להארכת מעצרה של המשיבה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, החל מיום 2.1.2017 בתשעים ימים נוספים, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 18312-10-14 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים מ' דיסקין, ר' בן יוסף וש' יעקובוביץ'), לפי המוקדם.

בסמוך להגשת הבקשה הוגש ערר על החלטת בית המשפט המחוזי לדחות את הבקשה לעיון חוזר בעניין המשך

עמוד 1

מעצרה של המשיבה עד תום ההליכים. במסגרת הערר, התבססה הסניגורית על החלטה קודמת שניתנה על ידי בית משפט זה (בש"פ 7401/16, השופט מ' מזוז) לפיה הבקשה השישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים התקבלה, אך ניתנה הוראה לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר לשם בחינת חלופת מעצר. בית המשפט המחוזי פעל כמצוות בית משפט זה, ולאחר קבלת התסקיר דחה את הבקשה לעיון חוזר. על כך הוגש ערר לבית משפט זה. הסניגורית ביקשה לאחד את התיקים. כך או כך, דחיתי את הערר על ההחלטה האמורה של בית המשפט המחוזי (בש"פ 1223/17, מ-1.3.2017). הסניגורית עמדה על זכותה כי הבקשה הנדונה להארכת מעצר בתשעים ימים תידון בנפרד. עתה הגיעה העת להכריע בבקשה.

2. כתב אישום יחד עם בקשת מעצר עד תום ההליכים הוגשו בתאריך 12.10.2014 נגד המשיבה בגין עבירות רצח, מסירת ידיעות כוזבות ושיבוש מהלכי משפט. עובדות כתב האישום הוכחו לכאורה. באופן כללי, שני שיקולים מרכזיים עומדים בליבת ההכרעה בבקשה לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. האחד, מסוכנותו של הנאשם והאחר, קצב התנהלות הדיונים במשפט. במקרה זה, המסוכנות גבוהה מאוד ומדברת בעד עצמה. מקרה הרצח חמור, ולצדו פעולות מתוכננות שונות במטרה לשבש את מהלכי המשפט. הדברים הובאו בפסקה 3 להחלטתי מיום 1.3.2017.

באשר לקצב המשפט, העניין מורכב יותר. בהחלטתו האמורה ציין השופט מזוז כי אירעו פערים של כחצי שנה בין דיון לדיון בתיק העיקרי יותר מפעם אחת בשנים 2015 ו-2016. בשלב הנכון למתן ההחלטה האמורה, הדיון האחרון התקיים ב-29.6.2016 כאשר הדיון הבא אחריו נקבע לחודש ינואר 2017, על רקע יציאה לשבתון של מותב בית המשפט המחוזי. נוכח זאת קבע השופט מזוז את אשר קבע בדבר הזמנת תסקיר לבחינת חלופת מעצר.

מתברר שגם בעקבות ההחלטות שניתנו בתיק זה, בחודשים האחרונים התקיימו 12 דיונים בתיק העיקרי. אף נעשה מאמץ לקבוע דיונים נוספים בחודשים מרץ, אפריל ומאי; שלושה דיונים שהוצעו לא התאימו ליומן ההגנה. מטעם המותב קיים רצון לסיים את שמיעת הראיות בחודש מאי. על סמך האמור, טענה התובעת כי האיזון השתנה לטובת קבלת הבקשה להארכת המעצר, שכן בניגוד לעבר, המשפט מתנהל באינטנסיביות. הסניגורית קיבלה זאת, אך חידדה את הקושי באומרה כי בד-בבד עם שמיעת מועדים נוספים, ככל שחולף הזמן האיזון משתנה לטובת אי-קבלת הבקשה.

שני הצדדים צודקים בטענותיהם, הנתונים מלמדים על האצה בקצב התנהלות המשפט, ודאי ביחס למצב בעבר. עם זאת, התקופה בה מצויה המשיבה במעצר ארוכה מאוד. בשכלול הדברים נראית לי התוצאה הבאה: המסוכנות והיעדר חלופה מובילים למסקנה כי אין מקום להורות על שחרור המשיבה בשלב זה. אוסיף, כי אין בהחלטה זו כדי למנוע מהמשיבה להגיש בקשה חדשה לעיון חוזר על ידי הצעת חלופה שלא נדונה בעבר. אין בכך להביע עמדה לגבי בקשה שטרם הוצעה. לצד מסוכנותה הרבה של המשיבה, שיקול מרכזי בהחלטתי הוא קצב שמיעת המשפט בבית המשפט המחוזי והנכונות להמשיך לקבוע מועדים רבים נוספים במטרה לסיים בהקדם את שלב שמיעת הראיות.

3. הבקשה נדחית.

הנני מורה על הארכת מעצרה של המשיבה מיום 2.1.2017 בתשעים ימים נוספים או עד למתן פסק דין

בתפ"ח 18312-10-14 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט"ו באדר התשע"ז (13.3.2017).

שׁוֹפֵט
